

KIS IRAP

NYÁRI DÉLUTÁN. (Lásd a 30. lapon.)

A KIS DANI TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(I. Folytatás.)

Az kissé megnyugtatta Danikát. A jó öreg oly nyájas volt, hogy a kis fiu már egészen úgy tekinté, mint valami régi ismerős bácsit; az izenetet oda-tették az asztalra, az ajtót kívülről becsuk-ták, de a kulcsot ott hagyták a szomszédasz-zonynál s aztán lementek az utczára. Itt az orvos bérkocsit hivatott s beleülve, gyorsan robogtak végig az utczákon. Ez Danikának oly rendkívüli élvezet volt, hogy egy pillanatra szinte elfeledte szo-moruságát s csak akkor gondolt ismét bajára, mikor a kocsit megállt a doktor bácsi lakása előtt s Danika az öreg ural belépett az előtte idegen házba.

Az öreg orvost, ki oly jószívuén párt-fogásába vette Danikát, széltiben csak »a jó Samu bácsi«-nak nevezték, mert mindenki tapasztalta jóságát, szivességét, mellyel segíteni iparkodott, ahol csak lehetett. Ha betegeitől estéenként hazatért, egész kis raj gyermek futott eléje az ajtó-hoz, — ezek az ő kis rokonai voltak, kiket magánál tartott s kiknek legnagyobb örö-mük volt, ha Samu bácsi ott mulatott köz-tük s kedélyes tréfákat, meséket mondo-gatott.

Legidősebb volt a gyermekek közt Berta, egy virgoncz, pajkos leányka, ki szükség esetén kissé segített ugyan már a mamának holmi háztartási dolgokban, de mégis csak inkább a játékon járt az esze s mindenféle bolondos tréfákon törte a fejét, anélkül azonban, hogy valami go-nosz csinyeket elkövetett volna. Szerették

is a kisebbek, a fiuk, kiknek játékaikat min-dig Bertácska rendezte. A fiuk közt a legidősebb volt Tamás, ki már iskolába járt és iparkodott néha-néha komoly, tu-dós arcot csinálni; nagy tekintélye is volt a kis Dinikénél, ki csak öt éves volt s még nem jutott el az olvasás nehéz mes-terségeig, de már szerette volna olvasni tudni a képes könyv szép meséit; ellenben a legkisebbik fiúcska, a három éves Bé-lácska még nem igen törődött az efféle komoly dolgokkal s beérte azzal, ha Samu bácsi térdén lovagolhatott.

Mialatt Danika és Samu bácsi a ko-csiból kiszálltak és a lépcsőn fölfelé ha-ladtak, a gyermekek fönt bámulva néztek egymásra, mert az ablakból látták, hogy Samu bácsi nem egyedül jön, hanem egy kis fiut hoz magával. Ki lehet az? Mért jön ide? egyikök sem tudta megfejteni. De nem sokáig kellett találgatniok, mert egy percczel később Samu bácsi már be-lépett, kézen vezetve Danikát. A gyerme-kek mamája, ki Samu bácsinak testvére volt, — épen ott volt szintén a szobában s ennek Samu bácsi röviden elmondta a kis Dani történetét s hogy mért hozta őt magával vacsorára.

— Jól tetted, kedves bátyám, szólt a mama nyájasan.

Danika, midőn, a szép tágas szobába belépett, ugyancsak meg volt lepette; most látott először ilyen szép lakást, ilyen fényes berendezést s most először jutott egy társaságba ilyen csinos uri gyerme-kekkel. Félénken huzódott Samu bácsi mellé s kíváncsian nézegetett körül. De ez nem sokáig tartott, mert Samu bácsi odavezette őt a gyermekekhez és alig

néhány percz mulva már jó ismerősök voltak.

— No's Danika, szólt Samu bácsi, szeretnéd-e, ha neked is ennyi testvéred volna?

A kis fiu szeliden felelé: .

— Azt hiszem, nagyon szeretném . . . ha jók volnának hozzám.

— Az csak tőled függne; ha te jó volnál, a testvérek is jók volnának mindig hozzád.

— Oh, Danika bizonyosan jó volna, szólt közbe Tamás, ki már is megszerette a csöndes, szelid fiucsukát.

Tamás e szavai nagyon megnyerték Danika szívét s ő is különösen Tamáshoz kezdett vonzódni, ki aztán tréfásan így szólt tovább:

— De nem kell ám hinned, Danika. hogy néha néha nem kellene pörölni . . . például ha olyan nővéred volna, mint itt Bertácska, aki valóságos eleven kis ördög ám!

— Mi az az eleven kis ördög? Én még soha sem láttam, szólt Danika ártatlanul.

Nagy nevetés támadt és a pajkos Bertácska diadalmasan fordult Tamáshoz:

— No's, Tamás urfi, tessék felelni erre a kérdésre. Ha én olyan vagyok, mint az eleven kis ördög, hát tessék nekünk megmagyarázni, hogy milyen portéka az; mert egyikünk sem látta még.

Tamás barátunk meg volt akadva, mert hát bizony ő sem tudta, milyen lehet egy eleven ördög, legföljebb holmi tréfás mesekönyvekben látott effélét lerajzolva, de azt jól tudta, hogy az nem valóság, csak olyan mesedolog. Volt tehát nagy

vígság és nevetés a gyermekek közt, úgy hogy Danika is egészen elfelejtette a maga bajait s versenyt nevetett a többiekkel.

Nemsokára föl volt tálalva a vacsora s az éhes kis sereg ugyancsak jó étvágygyal fogyasztotta a pompás ételeket. Danikát a házikisasszony, Bertácska vette gondjai alá, maga mellé ültette és annyi jó falatot rakott tányérjára, hogy a kis fiu már alig bírta mind megenni. Vidám csevegésben sem volt hiány s Danika alkalmasint még soha sem vett részt ilyen kellemes társaságban. De azért lassanként mégis csak visszatért szomorkodása s végül már nem igen tudott nevetni a gyermekek tréfás beszédein.

Vacsora után a gyermekek a másik szobába vonultak, hogy a holnapi napra elkészüljenek leczkékkel. Danika az ablak mellett egy ideig némán bámult ki az utcára, aztán hirtelen odalépett Samu bácsihoz s félénk, esdő hangon mondá:

— Ugy-e . . . én most haza mehetek . . . ? Mamácskám eddig már bizonyosan hazatért.

Nagy könyecsepp ragyogott a fiucska szemében; Samu bácsi gyorsan fölkelt, s botját, kalapját véve mondá:

— Elkísérlek, kis fiam, nehogy valami bajod essék.

Danika hálásan pillantott pártfogójára s újból megindult ama hosszú, keskeny utca felé. Samu bácsi nagyon elgondolkodott valamin. Azt maga is hitte, hogy Danika mamáját most már otthon találják, mert bizonyosan csak valami nagyobb munka tartotta vissza hosszabb ideig egyik vagy másik boltban. De a jó öreg orvos nem elégedett meg azzal, hogy

Danikát visszavezeti mamájához : szeretett volna másképp is segíteni rajtok. A fiúcska beszédéből annyit megértett, hogy nagyon szegények, de olyan szegények, kik inkább türik a szükségét, hogysen másoktól almizsnát elfogadjanak. Nem is az volt a legnagyobb baja Danikának és mamájá-

nak, hogy szegények voltak: jól látta Samu bácsi, hogy Danika apja eltűnése fölött szomorkodnak leginkább. Danika apja honvéd volt, csatába ment és nem tért vissza; meglehet, hogy csakugyan meg is halt a csatatéren ... de hátha csak megsebesült és fogságban fekszik betegen,

ZSUZSA NÉNI. (Lásd a 22. lapon.)

ugy hogy nem is irhat? Samu bácsi tehát olyan félén törte a fejét, nem lehetne-e erről valami bizonyosabbat megtudni?

Végre eljutottak ismét ahhoz a nagy házhoz s Danika dobogó szívvvel rohant föl a meredek lépcsőn, ugy hogy Samu bácsi az ő öreg lábaival nem birt vele lépést tartani. Mikor végre följutott, Danika már bent volt a szobában és hango-

san zokogott, — mert a szoba sötét volt, a mama nem tért vissza!

Samu bácsi maga is meglepetve állt meg az ajtó küszöbén s meghatottan hallgatta, amint Danika szivszaggató hangon kiáltá:

— Mamám, kedves mamácskám! Hova lett az én jó mamácskám! Oh keressék meg, hozzák vissza!

atta Samu
se fölött
lika apja
nem tért
yan meg
tha csak
betegén,

Samu bácsi hamarjában nem igen tudta, mit mondjon vagy mit tegyen. Valami komoly baja történhetett annak a szegény asszonynak, de mi? és hol? miként lehetne megtudni? Hiába gondolkozott, egyelőre nem tudott semmi segítséget s csak a zokogó kis fiut igyekezett megvigasztalni.

Biztatgatta, hogy majd jó lesz még minden, majd megtalálják a mamát, csak hogy most, éjnek idején már alig lehet valamit tenni; valószínű, hogy a szegény mama utközben rosszul lett valahol s bizonyosan vagy kórházba vitték, vagy jó emberek maguk-

hoz fogadták; holnap majd lehet tudakozódni utána.

Danika annyira le volt verve, hogy többé nem is tett semmi ellenvetést, nem kért semmit, csak zokogott esőndesen. Samu bácsi kézen fogta a kis fiut s ismét lementek; kérdezősködtek a házban mindenkinél, de hasztalan; senki sem tudott semmit és nem is igen törődött a szegény fiúcskával. Danika

KIRÁNDULÁS AZ ALPESEKBE:

Pásztortanya a hegyek közt. (Lásd a 28. lapon.)

most már igazán árva volt.

A jó öreg doktor bácsi maga is nagyon elkomolyodott. Igazán meghatotta a szegény gyermek szerencsétlensége, az-

KIRÁNDULÁS AZ ALPESEKBE: *Lavina omlás. (Lásd a 28. lapon.)*

tét volt,

petve állt
ttan hall-
tó hangon

nácskám!
! Oh ke-

tán meg azon is törte a fejét, mit kell most tennie? Hogy keresse meg Danika mamáját? És ha meg nem találja vagy ha súlyos betegen találja, mi történjék akkor a fiúcskával? Végképen nem veheti magához, mert otthon már ugy is egész kis sereg gyermek van . . . de azt sem teheti, hogy ezt a kedves jó fiúcskát minden oltalom nélkül elhagyja a nagyvárosban, hol senki sem törődik vele. Most hamarjában nincs más hátra, mint magával vinni a kis árvát; holnap majd gondolhatnak valami okosat. Samu bácsi tehát kézen fogta Danikát s bérkocsiba ülve vele, ismét haza hajtatott.

Mikor ismét megérkeztek Samu bácsi lakására, itt már meglehetősen csend uralkodott. A gyermekek már jávában aludtak, csak mamájuk volt még ébren, meg Bertácska. Ezek ugyancsak bámultak, mikor Samu bácsi belépett és ismét magával hozta Danikát; de mikor ennek szomorú történetét meghallották, helyeselték Samu bácsi tettét s Bertácska, ki vidámsága mellett igen jószívű leányka volt, rögtön sietett Danikához és gyöngéden biztatgatá:

— Ne busulj, Danika, majd jóra fordul minden. Ma itt alszol nálunk, mindjárt vetek neked jó ágyacskát. Meglásd, milyen jól fogsz aludni benne!

Danika egészen elszomorodva, sápadtan nézett maga elé, úgy hogy igazán megható volt látni a szegény fiúcska bánatát. Bertácska nem merete újból kínálni a jó puha ágygyal, de helyette mamája szólalt meg:

— Danikám, kis fiam, jöjj csak ide hozzám!

Danika odasietett a jó asszonyhoz, ki gyöngéden megölelte s aztán így szólt:

— Szerény gyermek, mennyire sajnállak! Szeretnék megvigasztalni, ha tudnám, mi szerezne neked örömet!

— Oh, keressék meg az én jó mamámat! zokogá a fiúcska.

— Nyugodjál meg, fiúcskám! Nagy szerencsétlenség ért, hogy elvesztetted szüleidet; de azért nem szabad kétségbe esned, hanem arra kell gondolnod, hogy van még egy másik atyád, aki örökösöd fölötted.

(Folytatása következik.)

Z S U Z S A N É N I.

(Képpel az 20. lapon.)

ZSUZSA nénit a majorban
Minden állat ismeri,
A mi csak rekeszben, ölben
Ketreczekben, padláson van,
Egytől egyig szereti.

Reggel, hogyha kosarával
Az ajtóban megjelen,
Hápgóással, gágogással,
Lármás kotkodákolással,
Egész major ott terem.

A galambok, ha meghallják
Hangja hívó szózatát;
Fészkeiket odahagyják,
S édes magukénak vallják
Vállát, kezét, kosarát. —

Zsuzsa néni el is látja
Bökezün mind, már az áll;
Hanem ép azért aztán, ha
Vendégszékér hajt a házba,
Nem is üres ám a tál!

AZ ÁTVÁLTOZOTT MACSKA.

— Tréfás mese. —

MIMIKE egy szőke, göndörfürtű kis leányka, már aludni ment, mert már későre járt az idő és álmos is volt; de azért még kissé meg-

gondolta, mit fog tenni másnap, vasárnap, hol és kivel fog játszani s előre örült a holnapi mulatságnak.

— Oh, csak szép idő legyen, kísétá-lunk Irénkeékkel a ligetbe . . .

Ekkor hirtelen eszébe jutott valami.

— Mamácskám! holnap a fehér ruhámat veszem föl, ugy-e?

— Nem lehet, kedvesem, nincs készen; előbb ki kell vasalni.

— Oh, azt Zsuzsi megteheti mindjárt.

— Hová gondolsz, Mimikém! Most, éjnek idején! Már tűz sincs a háznál. Jó lesz holnapra a kék ruha.

Mimike durczás arezot csinált, bár szólani nem mert, jól tudván, hogy amit a mamácska egyszer mond, annak úgy kell történni. De ha nem szólt, annál csunyább gondolatai voltak, mérgelődött, haragoskodott és semmikép sem tudott belenyugodni abba, hogy ugyan mért ne lehetne tüzet rakni most, éjnek idején is. Ez a gondolat nem hagyta el többé . . . már éjfél is elütötte, mindenki pihent, aludt a

házban, csak Mimike tépelődött még mindig a tüzzel, addig-addig, míg végre . . . elaludt? . . . biz én nem tudom, de az bizonyos, hogy Mimike egyszerre azon vette észre magát, hogy nincs többé az ágyban, hanem elindult — tüzet keresni.

Ment, mendegélt, bekopogott a szomszédhoz, aztán a másodikhoz, a harmadikhoz, de hasztalan, tüzet sehol sem talált. Az emberek mindenütt mélyen aludtak: csak nagy sokára talált egy öreg anyó-kát, ki így szólt hozzá:

— Tüzet akarsz, kicsikém? Hja, az most nehéz dolog . . . hanem én tudom, hol kaphatsz . . . az utcza végén áll egy rozszant, alacsony házikó, annak a pinczé-jében lakik egy vén boszorkánymester, aki éjjel-nappal nagy üstökben mindenféle titkos szereket főz; bizonyosan most is ég a tűz az üst alatt.

Mimike nem sokat gondolkozott, hanem utnak indult és csakhamar rátalált a rozszant házikóra. Bement a nyitott kapun, megtalálta a pinczeajtót s nemsokára ott állt a titkos műhelyben. A pincze közepén pompás paráztűz égett, fölötte pedig egy nagy üstben valami csodálatos kotyvadék forrt és rotyogott, fojtó sűrű gőzt bocsátván ki magából. Az üst előtt nagy karos-székben ült a vén bűvész, hosszú fehér szakállal, fején magas, hegyes csucsos sipkával. Észre sem vette a kis leány belépését, mert a sok virrasztásban az őreget bizony meglepte az álom, — mélyen elaludt.

Az üst mellett volt egy harapófogó és egy vaslapát, épen arra való, hogy parazsat vigyenek rajta. Mimike nem sokat gondolkozott, hanem elhatározta, hogy az

üst alatt levő parazsból a harapófogóval rak egy csomót a lapátra és elviszi... így aztán lesz tüze, elkészülhet ruhája holnapra. Oda is lépett nagy bátran és kezdte szedni a parazsat, — nem tudta, hogy mihelyt valaki idegen hozzányul ehhez a tüzhöz, abból nagy baj támad! Alig nyult hozzá másodszer a tüzhöz, rettenetes sistergés, ropogás támadt s az öreg bűvész fölébredt.

— Hah! Mi ez? Mi történik itt? kiáltá a vén bűvész szörnyű haraggal. Egy idegen mert betörni hozzám, meg akarta lopni tüzemet, hogy tönkre tegye varázsitalomat! Zaj-talanul lopózott be, mint a macska... hah! megállj! az lesz büntetésed is... macskává változtatlak!

Mimike reszketve hallotta e szavakat, de alig volt ideje, hogy igazán megijedjen,

mert a vén bűvész megragadta a harapófogót, nyakánál fogva beleszipte Mimikét és aztán — rettenetes! — belemártotta a forró üstbe!

KIRÁNDULÁS AZ ALPESEKBE: *Sia a hó-csucson.* (Lásd a 28. lapon.)

Szegény Mimike azt hitte, hogy rögtön meghal. De nem halt meg, hanem más valami borzasztó dolog történt vele, amit kábultságában hamarosan észre sem

vett... nem volt többé Mimi, a szőke, göndör fürtű leányka... szép kezeckéje hosszú körmű karommá változott, ruha helyett sűrű puha szőr fedte testét, szája

mellett hosszú bajusz-szálak nőttek, — — egy szóval, a szép kis leány egy nagy macskává változott!

Mikor a szerencsétlen Mimi észrevette, mi történt vele, nagyon elszomorodott és beszélni, könyörögni akart, úgy, mint jó mamáskájánál szokott volt mindenfelét kérni... de szörnyű meglepetésére azt tapasztalta, hogy nem tud többé beszélni, csak nyávogni, mint a macskák szoktak!

A vén bűvész gonoszul mosolygott s Mimikét a földre tevén, gnyosan mondá:

— Nos, úgy látom, nem tetszik neked ez az új állapot? Persze, nem olyan kellemes, mint a régi volt!

a harapó-
e Mimikét
emártotta

Szegény Mimike azt hitte, hogy rögtön meghal. De nem halt meg, hanem más valami borzasztó dolog történt vele, amit kábultságában hamarosan észre sem

vett . . . nem volt többé Mimi, a szőke, göndör fürtű leányka . . . szép kezeckéje hosszú körmű karommá változott, ruha helyett sűrű puha szőr fedte testét, szája

mellett hosszú bajusz-szálak nőttek, — — egy szóval, a szép kis leány egy nagy macskává változott!

Mikor a szerencsétlen Mimi észrevette, mi történt vele, nagyon elszomorodott és beszélni, könnyörögni akart, úgy, mint jó mamáskájánál szokott volt mindenfélét kérni . . . de szörnyű meglepetésére azt tapasztalta, hogy nem tud többé beszélni, csak nyávogni, mint a macskák szoktak!

A vén bűvész gonoszul mosolygott s Mimikét a földre tevén, gnyosan mondá:

— Nos, úgy látom, nem tetszik neked ez az új állapot? Persze, nem olyan kellemes, mint a régi volt:

AZ ALPESEKBE: *Sza a hó-csucson.* (Lásd a 28. lapon.)

KIRÁNDULÁS AZ ALPESEKBE.

(Képekkel a 21, 24, 25, 28 és 29. lapokon.)

MIKOR a nyári nagy hőség beköszön, akkor a nagy városokból úgy mint az árnyékos erdőkkel nem bíró sík pusztákról sokan fölkerelkednek, hogy magas hegyek között töltsék a forró hónapokat, ott, hol még nyár derekán sincs nagy meleg s hol hűs erdőkben, regényes tájakon kellemes kirándulásokat lehet tenni.

Ilyen hegyes vidék a mi szép hazánkban is van, a Kárpátokban és Erdélyben; de még ezeknél is nagyobb hegységek emelkednek a Svajczban, Tiroiban (keresétek meg a térképen) s ide minden nyáron sok ezer utas gyűl össze. Az óriási heglánczok, melyek ott több országon végig terjednek, Alpeseknek neveztetnek s itt találhatók a legmagasabb hegycsúcsok egész Európában, mint ezt már bizonynyal közületek is sokan tudják a földrajzból.

KIRÁNDULÁS AZ ALPESEKBE: Gyerekrabló keselyű. (Lásd a 28. lapon.)

Az utasok, kik a szép hegyi vidéket meglátogatják, természetesen csak a rövid nyári hetek alatt maradnak ott, mert mihelyt a hideg beköszön, akkor szomorú ám az élet a bércek között; kegyetlen hideg uralkodik, korán kezd havazni s gyakran hetekig sem lehetne kijutni a faluból a szomszéd határig.

Az itt lakó nép nagyon szorgalmas, de többnyire nagyon szegény is. Mindenütt csupa hegy, csupa szikla a vidék,

alig van itt-ott egy kis darabka egyenes föld, amelyen valami vetemény megterem; nincsenek ám olyan pompás buzavetések, kukoriczák, szőlők, mint nálunk; legföljebb egy kis rozs vagy zab terem a sovány hegyoldalokban. De annál szebbek a legelők fönt a magasban; a fű illatos vadvirágokkal van tele; a mély völgyekben fekvő falvakból tavaszkor fölhajtják a teheneket, juhokat a magas hegyek közé s ott legeltetik késő őszig. A magasban épi-

i szép hazánk-
s Erdélyben ;
b hegységek
olban (keres-
minden nyá-
ze. Az óriási
bb országban
nevezetnek
bb hegyesu-
ezt már bi-
tudják a föld-

tenek szálfákból apró házakat, melyekben a pásztorok éjenként megpihennek és a sok jó sajtot, vaját készítik; gyakran hetekig nem találkozik az ilyen pásztor más emberrel, hanem csöndesen él a kis tanyán, kövér barmai az egyedüli társai.

Az idegenek, kik itt utaznak, jó hasznát veszik az ilyen csöndes, kedves tanyáknak. Mert azok közül, kik az Alpepek közé rándulnak, sokan fölmásznak a legmagasabb hegy-csúcokra, föl egészen odáig, hol már semmiféle növény sem terem, hanem örök hó fedí a hegyeket s a nyílásokat roppant jégmezők töltik be, melyek soha sem olvadnak föl. A kirándulók fölmenet is, lejövet is a szerény pásztor-tanyákban pihennek és jó üde tejjel csillapítják éhségüket.

A jégcsucokra, jégmezőkre fölmászni nem könnyű feladat. Rendesen kisebb-nagyobb társaságok gyűlnek össze lent a völgyben, férfiak, nők, kik biznak erejökben és bátorságukban; fogadnak az ottani lakosok közül egy vagy több vezetőt, kik jól ismerik a járást a havasok közt s aztán korán hajnalban megindulnak, magukkal vivén bőven eleséget és — meleg ruhát is, mert fűt a jégcsucok közt mindig nagyon hideg van.

Eleinte könnyen megy a kapaszkodás, míg a fákkal benőtt, pázsittal borított alsóbb hegyoldalokon járnak s itt még ló- vagy szamárháton is mehetnek. Néhány óra mulva azonban eljutnak a meredek helyekhez, hol már sokszor csak négykézláb lehet előre jutni. Itt mindenki erős, hegyes szögben végződő botot vesz kezébe, lábára éles szögekkel kiveret szí-
mát huz s úgy indulnak tovább. Minél

magasabbra érnek, annál veszedelmesebb az út. A sziklát hó és jég borítja közben szédítő mélységű repedések, örvények tártonganak, melyekbe ha valaki beesik, veszve van menthetetlenül. Sok ilyen repedésen pedig keresztül kell ám ugorni s a városi ember, aki effélékhez szokva nincs, bizony keresztül nem jutna ott. De a tapasztalt vezetők tudnak segíteni. Hosszu kötelet visznek magukkal s ha

KIRÁNDULÁS AZ ALPESEKBE: *Viadal a keselyűvel.*

(Lásd a 28. lapon.)

valami veszedelmes meredek helyre, vagy repedésekhez érnek, az egész társaság szépen egymás után lépeget, a kötélbe fogózva, melyet a vezetők elöl és hátul erős kezekkel tartanak, úgy hogy ha valamelyik kiránduló el is csuszik, baja nem eshetik, mert a kötélbe fogózva ismét talpra áll. Még így is azonban sok ijedséggel és fáradsággal jár a kirándulás.

A magas bérczek közt csak kevés állat tanyáz, leginkább a zerge, mormota s a madarak közül a keselyű, a ragadozók legkegyetlenebbje, mely elragad borjukat bárányokat, sőt még gyermekeket is. Ha egy-egy fiatalabb vadász magában jár a hegyek közt s a keselyűfészekből ki akarja szedni a kicsinyeket, ugyancsak meggyül a baja az öreg keselyűvel, mert ez, ha a lövés nem találta halálosan, roppant erővel védi kicsinyeit s hatalmas csőrével szárnyaival nem ritkán meg is öli, vagy a mélységbe taszítja le a támadót.

A szegény lakosokat, kik lent a bérczek tövében, a szűk völgyekben laknak, más veszedelmek is fenyegetik s valamenyi közt legborzasztóbb a lavina-omlás, mikor valamely hegycsucsról megindul egy óriási hógömb s utjában folyton növekedve, mennydörgéshez hasonló isszonyú robajjal omlik lefelé, mindent összezúzva utjában; kiirtja az erdőket, megmozdítja a sziklákat s mindinkább nagyobbodva zuhan le a völgybe; már a szél, melyet maga előtt támaszt, ledönt tornyokat, szétromból házakat s végre maga a lavina gyakran egész falut eltemet!

NYÁRI DÉLUTÁN.

(Képpel a czimlapon.)

HAZA jött a Géza urfi,
Éljen a vakáció!
Boldog arczezal ujjongott az
Egész apró náció!

Odakünn már pöng a sarló
Szól az arató dal is;
Mind kimennek, lesz multság
Ma egész nap, s holnap is.

Géza elől lobogóval,
Orgonasíp sorba' mind
Utánna a többi testvér
Ugrál, ujjong mint a pinty.

És ha már kifáradának,
Egy kepenek oldalán
Koszorut köt, iratosat,
Szépet a két kis leány.

Este aztán ha ledőlnek
Kimerülten, esőndesen
A multság folytatását
Almadozzák édesen.

A VÁROSLIGET TAVÁN.

(Képpel a 32. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

RÉGEN, nagyon régen készülök már írni egyszer valamit kedves Forgó bácsinak, de mindig féltem, hogy amit írni akarok, az nem érdemes arra, hogy vele Forgó bácsit foglalkoztassam. Most, hogy a szünidőket élvezem, mégis rászántam magamat és irok néhány sort az én mostani kedves játszótársaimról; ezek pedig nem egyebek, mint szép fehér hattyuk.

Igen, kedves Forgó bácsi, hattyuk! Mert most kedves szüleimmel itt lakunk a városligetben s mondhatom, jól esik a tanulás után a pompás szabad levegőben szaladgálni. Korán reggel kelünk s én, mihelyt reggeli tejemet megittam, szaladok a nagy tóhoz, hogy egy kis reggelit adjak az ott uszkáló szép hattyuknak; zsemlet, kenyeret viszek zsebemben s ezzel tartom jól őket.

Kedves Forgó bácsi bizonyosan sokszor látta e szép madarakat, amint büszkén fölhajtott nyakkal, kissé fölemelt szárnyakkal gyorsan végig siklanak a tó vizén. Van egy kis házikőjük is, melyben éjjel pihennek; de már kora hajnalban kiint vannak a vizen és vigan lubiczkolnak; engemet pedig, azt hiszem, már ismernek, mert amint a tó partján megjelenek, rögtön sietnek felém és várják, hogy morzsát szórjak nekik. Az egyik annyira szelid,

hogy nem fut el akkor sem, ha feléje nyulok és megsimogatom. A többi azonban félénkebb és csak annyira megy a barátságban, hogy eljön a kenyérmorzását föl-szededegetni. Ha a kenyér elfogy, a barátságának is vége; még egy kicsit várnak s látva, hogy többet nem kapnak, visszautsznak a tó közepére, mint valami kicsike, hófehér gondolák. Mert hófehérek mindannyian; fekete hattyut a szomszédos állatkertben láttam.

Napközben is többször meglátogatom őket és ők mindig sietnek hozzám. Talán majd busulni is fognak, ha majd visszatérek az iskolába és többé nem látjuk egymást.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve, maradok

hű kis olvasója

Szánthó Jani.

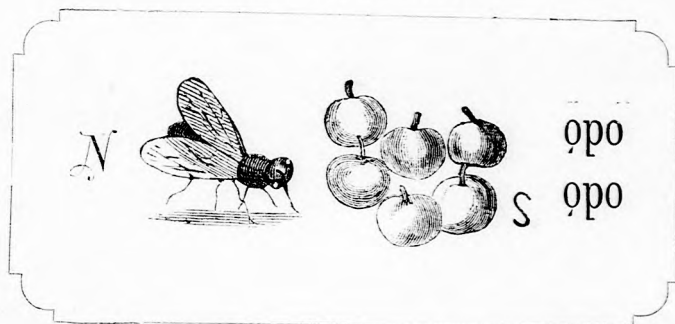
TAVÁN.

készülök már
kedves Forgó
féltem, hogy
érdemes arra,
glalkoztassam.
lvezem, mégis
k néhány sort
szótársaimról;
mint szép fehér

ácsai, hattyuk!
mel itt lakunk
om, jól esik a
bad levegőben
kelünk s én,
megittam, sza-
gy kis regge-
o hattyuknak;
ebemben s ez-

zonyosan sok-
amint büsz-
főlemelt szár-
anak a tó vi-
k is, melyben
ra hajnalban
lubiczkolnak;
már ismernek,
gjelenek, rö-
hogy morzsát
nyira szelid,

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XII. köt. 25-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

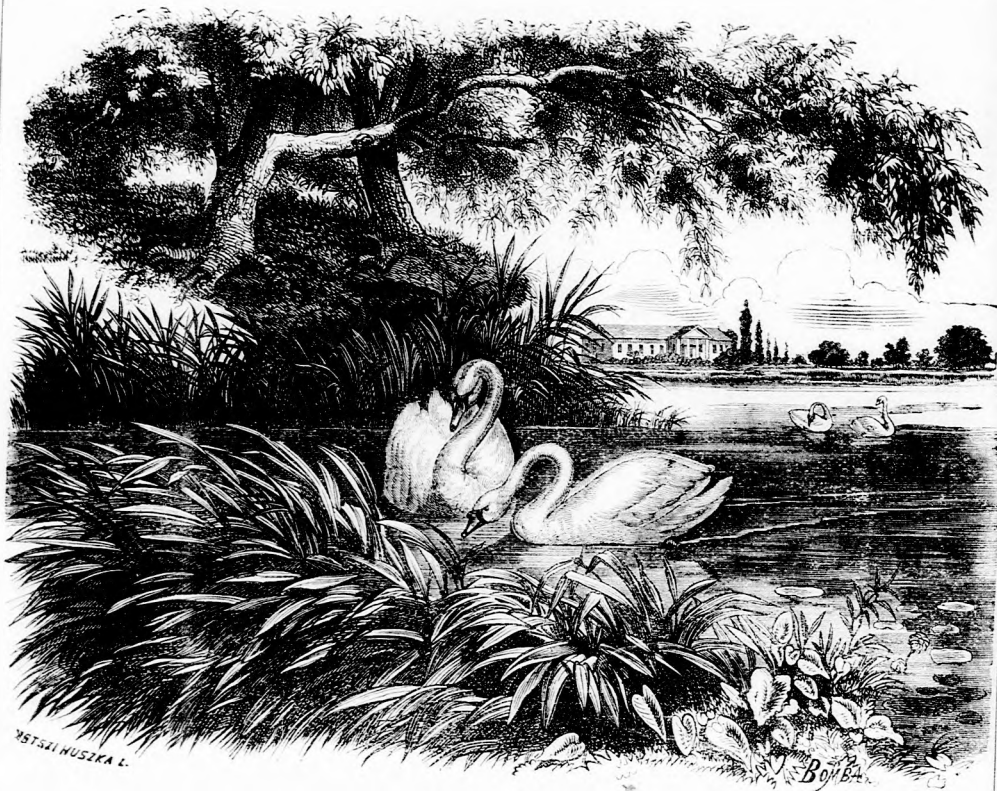
„Lemberg.“

Helyesen fejtették meg: Macher
Ilona és Ernő, Hungerleider Róza és József Szé-
nási Emma, Kochanovszky Czeleszta, Kumer
Béla, Buday Emma, Majtényi Regina, Károlyi
Szidonia, Reicher Margit, Pick Ernő, Herczeg
Erzsike és Teruska, Torossy Oliva és János, Kur-
länder Teréz, Burger Mariska, Sóltz Berta, Bo-
leman Árpád, Lőrinczfy Janka és Aranka, Kohn
Berta és Róza, Brüll Sámuel és Géza, Link J.,

György Vilma, Bódy Irma, Friedmann Jenő,
Merza Gizella, Frank Albert és Mór, Schmidl
Laura, Wiener Géza és Weisz Gyula, Rohonczy
Lajos, Singer Adél, Neumann Ilona és Miksa,
Návay Iván, Jakab Sándor és István, Veisz Mór,
Karakásevics Mariska és Olga, Vadnay Margit és
Tiborka, Legény Oszkár és Lajka, Raditz Riza,
Szentpétery Zsuzsika, Kóczán Gábor, Pribenszky
Lajos, Görgey Ala, Winzler Flóra, Gorove László,
Degré Miklós és Andor, Okolicsányi Gizella,
Stern Heléna, Rozinger Gizella, Jenny és Béla,
Balogh Kornél, Zinsenheim Ilon és Teréz, Stern
Irma, Grósz Pál, Bakay Etelka, Konrád An-

gyalka, Löffler Frigyes, Tauszig Miksa, Grosz Miksa, Nedeczky Vilma, Vutkovich Sándor, Mezey Arthur, Zákó Emma és Duchon Mariska, Altmann Lujza és Weisz J., Tanos Irma és Margit, Várnay Jolán, Okolicsányi, Erzsike és Irma, Koller Ilonka, Halasy Lizka, Klein Bernát, Würtzler Lajos, Keresztes Gizella és Ilona, Csauz

Vetti, Bauholzer Irén, Klein Matild, Kírkorovics Erzsike, Majláth Gusztáv, Horváth Irén és Géza, Kassai Jani, Láng Menyhért, Imreh Anna, Marcsékényi Ottmár, Ruby Anna és Melania, Nerolda Mariska és Antal, Kramár Ilona és Margit, Graber Irma és Gyula, Paiss Mariska, Pick Szerafin, Malvin és Miksa, Popper Zsiga, Karfunkel Ká-

A VÁROSLIGET TAVÁN. (Lásd a 30. lapon.)

roly, Majtényi Regina, Baka Sándor, Heinrich Marcsa, Biró Irén, Fejős Dezső, Kunstadt J. és Majer, Kohn Hugó, Oetl Etelka, Richter Aladár, Haas Etta és Izidor, (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Oblath Sári, Ullmann Sári és Mór, Pongrácz Irén és Margit, Boros Benyus, Braun Ödön, Wellich Malvin és László, Lehmer Erzsike és János.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XII. köt. 24-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Nerolda Mariska és Antal, Majtényi Regina, Kohn Hugó, Braun Ödön.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. **Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.**